

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

November, 1934.

Štev. 11.

30. letnik

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vre-
jüje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Cena letno: 12 Din na skupni naslov, 15 Din na posamez-
noga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25. marca. Siromakom
se dovoli, da četrtno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: 1. Naročniki dobijo na konci leta brez-
plačno kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki teden se služi za nje
edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje: a) v Celji pri
sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi
Marije Pomočnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere
letno da služiti „Seraphinsko dobrodelno društvo“ v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski
list „Marijikin Ograček“ letno za 4 Din.

Če bo meo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki
brezplačno Marijikin Ograček.

Pripomnimo, da se tedenske svete meše služijo na čast sv.
Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen,
v šteroga naj se sv. meša služi. Vse to je brezplačno. Edno prosi
samo uredništvo, naj naročnik po doblenoi milosti objavi zahvalo v
M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pri-
pomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zi-
danje hiše sv. Družine, v šteroj se bodo lahko opravljale zaprte
duhovne vaje. Te sveti namen naj tudi širi Marijin list. — Vrednik.

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči:
Kustec Katica z Hotize v Franciji 10, Plej Kata i Žizek Kata nabrale na senji
v Črensovcih 27, Miholič Vera v Franciji iz Dokležovja 45, Červek Geza v
Franciji 33-75, Vidonja Janoš v Franciji 33-75, Ritlop Martin iz Črensovec v
Franciji 10, Copot Verona na čast sv. Antoni z Odranec 10, Kustec Katarina
i tovariši iz Francije: Kustec Kata i Štefan Hotiza, Zadravec Magda Odranci,
Ritlop Olga Žizki, Filo Ana Būdinci, Bedič Ana Būdinci prosijo za zdravje
vsaki po 5 frankov t. j: Din. 74; Dr. Logar Franc, Ljubljana 10, Števanec
Mihael za sina Franca, Tropovci, 80, Zelko Ivan iz Črensovec v Franciji 26,
Gabor Martin, Žizki, 10, Kolenko Marija iz G. Bistrice v Franciji 10, Hozjan
Štefan, Trnje, na čast sv. Antoni v zahvalo, ka stvar občuvana 10, Cigan
Jožef, Črensovci, 10, Klepec Julijan, Črensovci, 20, Kocet Ivan, Črensovci, 5,
Žagar Ivan, Črensovci, 2, Hozjan Marko, kovač, Črensovci, 4, Ciglar Ivan iz
G. Bistrice v Franciji 10, † Raščan Klara iz Turnišča 10, Žizek Kata iz Žiz-
kov nabrala na senji v Črensovcih 38, Gabor Veronika iz Trnja v Franciji 10

Namen Marijinoga lista je: 1) da po širjenji Marijine časti tolaži Jezusovo Srce i 2) da iz čistih dobičkov podpira dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini. Sv. Ivan Bosko, daj nam oba doseči!

Za šestdesetletnico našemi g. uredniki.

Letos je preteklo 60 let, ka so naš g. urednik in izdajateo M. lista na Krajni zagledali prvokrat svetlost toga sveta. Primer-no je, da se te obletnice spomenemo tudi mi, čiravno znamo, da je njim pisanje od njihove osebe nikak nej po voli.

Življenje g. Klekla, župnika v pokoji, spada v najvažnejši čas zgodovine Slov. krajine, v čas kda se je šlo zato, ali osta-nemo verni svojem materinomi jeziki.

Boža Previdnost nam je za te važen čas poslala tudi može, ki so nas modro i z lübeznostjov vodili skoz vsej nevarnosti, da smo brez velikoga kvara srečno prebrodili te važne dogodke. Prvi med temi možmi so naš g. jubilant.

Pred štiridesetimi leti, kda so na sevir mislili, da že do-bro razmimo njihov jezik, je cela povoden vsefele tiska popla-vila našo Krajino. Vsi, od najbole zagrizeni socijalistov, do naj-bole trdokorni slobodnozidarov so šteli pridobiti naše lüstvo za sebe. V toj nevarnosti so naš g. urednik začeli izdajati Kalendar Srca Jezusovoga i M. list. Brez tej listov bi vnogi zablodili, se navzeli verske mlačnosti i brezverstva in düševno lice našega lüstva bi bilo strahovito razcepleno.

Skromen je bio začetek, pa je bio blagosloven. Naš do-mači tisk je noso verno podobo düševnoga življenja našega lü-stva. Odzvuina neznaten, po vsebini velki. Posoda je toti bila priprosta, v njoj so nam pa davali düševno hrano trije najbogši sinovje naše Krajine. Pokojni g. Sakovič so nam z vučenostjov i svojov goričkov odločnostjov kazali pot, g. pokojni Baša s svo-jov mirnostjov zavüpanje i naš jubilant g. Klekl pa so vse to oživili z lübeznostjov apoštola.

Düševna hrana M. lista je bila tečna. Nej je mela vučeni razprav, dihala pa je telko pobožnosti i lübezni do presv. Srca Jezusovoga i Marije, da se je v düševnom življenji naše Krajine začelo pravo dühovno sprotoletje. Častilci Presv. Srca Jezušov-oga so od meseca do meseca prihajali v vekšem broji k spo-vedi i prečiščavanji. Marijine bratovščine so rasle pa broji i dühovnom življenji, materin jezik je postao pravi kinč, šteroga smo začeli spoštüvati, lübiti.

Prišla je svetovna bojna, morje trpljenja. Gospod so nam s svojim dobrim tiskom stali v duševno pomoč. Vsi, vojaki na bojišči i domači so zajimali iz njihovih člankov tolažbo, duševno moč, narodno i katoliško osvedočenje.

Prišeo je viher komunizma. Stali so nam pali na strani i znami trpeli. V stalnoj smrtnoj nevarščini so nam vlevali batravnost, da smo prenesli tudi to nevarnost.

Blagoslovljeno je bilo tudi njihovo delo po ujedinjenji. Cela nevihta vsefele agitatorov se je vrgla na našo Krajino. Vsaki nam je obetao nebesa. Da je naše lüstvo ostalo versko stanovitno, se pali mamo zahvaliti našemi jubilanti, ki so nam po svojem dobrom tiski kazali pot i nas navdūšūvali, da smo se sklenoli v močno katoličansko fronto.

To ogromno delo pa je vredno dosta več kak bi si nikak mislo. Delali so vse to gospod ne za svetsko čest, ne za dobiček, nego iz čiste, nesebične lūbavi do nemrtelni dūš. Pa ne samo, da so za to prinesli aldov svojega tela i dūše, ešče so plačūvali stroške za tiskarske stroške.

60 let nevtrūdlivoga dela i boja! Pri našem gospodi zaistino nevtrūdlivoga. Kda bi njim trbelo počinek, so nej pozabili tudi naši mali. Kda se drugi lūdje starajo, te so oni z mladostnim dūševnim razpoloženjom začeli izdajati mladinski list „Ograček“.

Odket ta moč, té mladosten dūh? Iz presvetoga Oltarskoga Svestva, štero oni vsaki den večkrat obiskavlejo, tam zajimlejo navuke za svoje liste, zajimlejo moč, kda se morajo bojūvati za krščansko stvar. Zato Bog blagoslavla njihovo delo, zato v svoji bojai zmagūjejo.

Da sam to povdaro, je nej potrebno njim, ár vsikdár odklonijo zahvalo, nego je potrebno zato, ár nešterni zadnji čas neščejo viditi toga ogromnoga dela za naše dūševno življenje.

Za njihovo šestdesetletnico se njim podpisani v imeni dūhovščine i vsega vernoga lūstva naše dekanije lepo zahvalim i njim želem, da bi ešče vnoga leta hodili k Oltarskom Svestvi prosit milosti i blagoslova za sebe i za vse nas.

Jerič Ivan, dekan.

Mesec vernih dūš.

Mesec november je posvečen dūšam pokojnih, štere trpijo v purgatoriumi ali očiščilišči. Nekaki to mesto zovejo za vice i trdijo, da je to slovenska reč iz staroslovenske reči „vicati“, ka je pomenilo „čistiti“. Mi smo mišljenja, ka je „vice“, „vicati“ nemškoga izvora iz „Hizze“=vročina. Da čišćenje se je tudi vršilo i vrši predvsem po ognji, po „ici“, kak mi pravimo. Naš narod zove mesto, gde se dūše pokojnih čistijo, za „purgatorium“, ka slovenski pomeni očiščilišče. Zato pišemo mesto „vic“ mi očiščilišče.

Ka je očiščilišče? Očiščilišče je mesto, gde duše tistih ljudi moro en čas trpeti, ki so totí brez smrtnoga greha vmrli, a so se za svoje grehe ne popolnoma spokorili, to je za nje ne zadosta včinoli. Moramo najprej znati, ka vsaki greh, čeravno je tak mali kak makovo zrno, zasluži že kaštigo, ar je Boga, neskončno svetost i dobroto razžalo. Vsaki greh si najprej nakopa dva duga: 1) razžalitev Boga i 2) kaštigo. Prvi dug se plača po dobroy spovedi, po odkritom požalüvanji, drugi pa samo po trpljenji, zatajüvanji. To trpljenje i zatajüvanje so naši vsakdenešnji mirno nošeni križi, so odpüstki, so nesreče i krivice, so betegi i siromaštvo, so molitve, miloščine i druga dobra dela. Z vsakim dobrim delom je najprej trpljenje, zatajüvanje zdrüženo. Če to premislimo i dodenemo še, ka vsaki den grešimo, te spoznamo, ka cele gore kaštig moremo dolslüžiti. Vse odslüžiti je jako teško v tom življenji, zato nam ostanejo za drugi svet ešče vnoge i prevnoge kaštige, ka je v očiščilišči obalimo.

Verska istina je, da očiščilišče jeste. Že v starom zakoni je Düh sveti dao napisati: „*Sveta i zveličavna miseo je za pokojne moliti, da se očistijo svojih grehov.*“ (2. Mak. 12—46.) Lübleni Jezuš je jasno povedao, ka so grehi, šteri se na drugom sveti ne odpüstijo. So zato tüdi takši, šteri se odpüstijo. Njegovе reči se glasijo: „*Ki proti sv. Dühi guči, se njemi ne odpüsti ne na tom i ne na drugom sveti.*“ (Mat. 16, 46.) Gospod jasno guči tüdi od voze, iz štere se düša ne reši, dokeč ne plača zadnje pare: „*Zaistino ti povem, ne prideš vö, dokeč ne plačaš zadnjega pare.*“ (Mat. 5, 26.) I dva cerkveniva zbora v Florenci l. 1439 pa v Trienti l. 1545—1563, sta jasno povedala kak versko istino, da je očiščilišče, gde se duše pokorijo za svoje še ne odslüžene grehe. Sv. pismo nam pravi v knji razodetja v 21 poglavji i 27. vrsti, da v nebesa ne more priti nikaj zamazanoga. Gda te bože reči zdrava pamet spozna, mora sama na to gorpriti, da je dober Bog po svojoj neskončnoj dobroti mogo stvoriti neko mesto, gde se bodo naše duše po smrti čistile, ar vsi vidimo den za dnevom na sebi vnoge, prevnoge pogreške, slabosti, falinge, štere so vse zamazki na našoj düši, čeravno nemamo smrtnoga greha.

Glejmo, ka pravijo svetniki. Sv. Gregor Nis.: „*Zamazki, šteri so pri vmiranji tela ostali na düši, se morajo po očiščüjočem ognji zbrisati.*“ Sv. Katarina Gen.: „*Naj Bogi dajo primerno zadoščenje, za Boga trpijo i po tom postanejo batrivni kak mantrniki.*“ Sv. Terezija, sv. Filip Neri, sv. Brigita i drugi svetniki trdijo, da so se njim duše iz očiščilišča prikazale. Vse dozda j povedano i skoro dvejezeroletne molitve sv. Materecerkvi pri svetih mešaj za pokojne jasno svedoči, da prav verjemo i smo dužni vervati pod kaštigov večnoga pogübljenja, da je očiščilišče na drugom sveti, v šterom se duše čistijo za nebesa.

Trpljenje düš je dvoje v očiščilišči. Najgrozovitejše je to, ka ne vidijo Boga. Pred dverami nebes so vržene v grozno temo i v tmični ogenj, gda bi se po malo j pokori na tom sveti

lejko rešile očičilišča i zraven odplavale na gledanje neskončno lepoga Boga. Druga kaštiga je čütna kaštiga. Čütijo pečelino ognja, kropa, žvepla, glad, grozen mraz, strašno vročino, nagoto, siromaštvo, vse po meri svojih včinjenih, a še ne odsliženih grehov.

Te dšše same si ne morejo olejšati ali skrajšati trpljenja. Jedinu njim je more Bog po sv. mešaj, molitvaj i dobrih delaj naših, štere opravlamu v stani milošče posvečujoče, to je brez smrtnoga greha na dšši. Tšdi v očičilišči vala Jezušova reč: „Ka ste včnoli komi zmed teh mojih bratöv, meni ste včnoli.“ (Mat. 25, 40.) Bodimo do siromakov smileni i Bog bo smileni našim dššam i dššam naših v očičilišči.

Pogosto sv. obhajilo.

Najsvetejšje opravilo na zemli je sv. meša. Je daritev. Verniki daršjejo po rokaj mešnikovih svoj človeči kršh — hoštijo, kakti simbol, znamenje mesto samoga sebe. Ta daritev je Bogi najprijetnejša, ar se kršh i vino spremeni v samoga Sina božega Jezuša Kristuša, ki se žrtvšje svojemi nebeskomi Oči. Bog lšbeznivo sprejme našo daritev, v šteroj smo sami sebe dali Bogi. Zato nam tšdi On da v zamenu samoga sebe: pri sv. obhajili, kda se združš i nami. Tak je sv. meša najpopolnejša počastitev Boga i presrečno združenje dšše z Njim. Najprimernejše smo pri sv. meši, če z mešnikom vred davlemo Bogi čast i tšdi z mešnikom vred Njega sprejemamo. Zato bi bilo najlepše, da bi pri vsakoj meši bili tšdi pri sv. obhajili. V prvih časaj krščanstva so resan pri vsakoj meši vsi verniki pristopili k stoli Gospodovomi. Sv. meše brez obhajila vernikov je spoj ne bilo. V poznejših časaj so pa verniki začeli vsikdar bole opuščati sv. obhajilo. Prišlo je tak daleč, da je Cerkev morala zapovedati, da mora vsakši vernik bar ednok v leti — v vüzemskom časi — prejeti sv. obhajilo.

Lepi časi pogostoga sv. obhajila so se ne povrnoli vse do pape Pija X. Te, imenšvani „euharistični papa“, so 20. decembra 1905. objavili dekret (določbo) o vsakdanešnjem i pogostom sv. obhajili. Dovolili i priporočali so pogosto sv. obhajilo vsem vernikom, samo da so v stani posvečujoče milosti i majo pravi, pobožni namen. Žela Pija X. je bila, obnoviti starokrščansko navado: med mešov pristopiti k obhajili i se tak najbolje vdeležiti sv. meše.

Glas sv. oče je šo po sveti. V deželaj, kde so ga hitro sprejeli, je pogosto obhajilo prineslo lepe sadove. Katoličanstvo je zacvelo v vsaj lepoti, premagalo nasprotnike, verniki so postanoli odločni katoličani, ki so razzmili zvišenost Kristušovoga navuka. Goreče so se borili za verske šole, podpirati so začnoli misijonstvo, zidati sirotišnice i špitale. Posebno izvrstno je versko življenje na Holandskom.

Že bo skoro 30 let od papovoga dekreta o pogostom sv. obhajili. Ali smo pa mi sv. očo poslušnoli? Istina, v vsakšoj fari je bar nikelko pobožnih duš, ki se vsakši den približajo Gospodi. Šče več jih je, ki idejo k sv. obhajili pogosto, mesečno. Nego, itak šče vse premalo znamo ceniti najdragši kinč, sv. obhajilo. Pretresti bi nas mogla v dno srca ta velika istina: svojega Boga lahko sprejemem v srce. Ne samo, da lahko. Več! Bože Srce naravnost žele to i nas čaka. Zakaj ne bi poslušali božega glasa? Vej pa nam je sv. obhajilo tak potrebno za boj proti strastem, da se ohranimo v milosti božoj. Na žalost, ravno tisti se najbolje ogiblejo stola Gospodovoga, ki so najbolje potrebni bože pomoči: mladina. Ve pa je sv. obhajilo ne samo nagrada za lepo življenje. Orožje je za boj, v šterom se mladina bori za svojo poštenost, čistost, krščanstvo.

Da bi prišli tisti časi, kda bo večina vernikov pali, kak nikda, v nedelo pristopila med mešov k obhajili, s šterim bo njim — ovcam — duhovni pastir okrepčao duše, da se bodo ohranile lepe, čiste. Idimo k sv. obhajili, četüdi je od spovedi minolo več dni, samo če smo v milosti božoj.

Potrebnost verske poglobitve

Vsikdar znova sv. oča z velikim povdarkom priporočajo Katoliško akcijo, ki je, po domače povedano, katoličansko delo, delüvanje za Cerkev, za istinsko krščansko življenje. To so dobri katoličanje vsikdar vršili. Ar pa je denešnji čas tak Bogi nasproten, Cerkvi sovražen i nevarnost za vero je tak velika, so sv. oča nastavili „Katoliško akcijo“, ki ma namen, da razširja i poglobi pravo versko življenje i da pri tom delajo ne samo duhovniki, nego tüdi nedühovniki — lajiki.

Poglobitev verskoga življenja nam je dnesden jako potrebna. Če bomo zaistinsko verni, zaistinsko pobožni, bomo ostali stanovitni v različnih viheraj, ki nas vtegnejo zadeti. Sovražniki se zaganjajo proti Cerkvi, mantrajo, preganjajo katoličane. Zmislimo se na Mehiko, kde je nedavno tekla mantrniška krv. Spominimo se, da je šče ne dugo, ka so goreli na Španskom kloštri i cerkve. Mislite, da bodo tisti, ki za silo opravljajo svoje verske dužnosti, se dosta ne brigajo za vero, ali pa opravljajo samo zvünešnja verska dela brezi düha, mislite, da bodo takši v preganjanji ostali stanovitni? Ne, ar fali njim živa, globoka vera. Ja, ta nam je potrebna. Globoka vera, velika vera, ki se žrtvüje za Boga, ki ne pozabi nikdar na večnost. Ja, takša mora biti, da z rečjov i djanjom tüdi bližnjega pridobi, da se bo število zavednih, dobrih katoličanov povekšalo, da bo Cerkev kak najvekša vojska stala nasproti šatani. Hüdi düh najmre napenja vse sile, da bi zbirao z zemle spomine na Boga. Poslüzö se je v te namen brezbožnoga bolševizma, komunizma. Kaj takšega šče svet ne doživö, ka se godi v Rusiji! Poganje majo toti kri-

ve malike, bolvane, ali majo je kak nekaj višjega i njim skažujejo češčenje. Bolševizem pa šče, da bi med Rusi, tomi 150 milijonskomi narodi zbrisao vsako sled vere, ne samo krščanske, nego sploh vsake vere v Boga. I te komunizem ma v načrti, da bi zavladao po celom sveti. To je istinsko šatanski načrt vničiti Cerkev.

Znamo, da peklenska vrata Cerkve ne premagajo. Nego, iz toga ne sledi, da bi katoličani s prekrižanimi rokami gledali, kak komunizem rüši katoličansko Cerkev. Ne, zgrabili bomo za bože orožje i se branili. Cerkev bo najmre ostala tüdi v preganjanji, ali posamezniki bodo odpadnoli. Zato bomo se borili za zveličanje düš teh lüdi. Ne bomo čakali, da bi nas sovražnik boži najšeo nepripravlene. Včasi zdaj bomo stopili v šolo božega Vučitelja. On nas bo po svojem oficeri-dühovniki zvežbao, da bomo postali močni vojaki Kristušovi, pripravljeni dati za Njega imetje i življenje. Stopili bomo v šolo istinsko krščanskoga življenja. Vzgojiti se ščemo za dobre katoličane, za apoštole, ki bomo tüdi drüge pritegnoli armadi Kristušovoj.

Ali smo pa znabiti že izšolani vojaki Kristušovi? Se najdejo, ali redki so. Vnogo je takših, ki so jako potrebni te šole. To so tisti, ki majo vero, štera pa je ne takša kak svetlo sunce, nego kak mala drobna lampica. Če stopijo takši malo vö iz domačega kraja, kde malo pötegne neprijazen veter, že njim ta lampica vgasne. Dosta je takših. Pokaže se pri tistih, ki idejo v tujino. Doma so šče hodili v cerkev ali znabiti celo samo do cerkvi, ar so ostajali vöni. Kda pa pridejo inam, mislijo, da njim v cerkev več ne trbej iti. Tü se pa začne prepad: opüščanje molitve, sledi grdo življenje, ki rodi nevero. Takša je pot tistih, ki nemajo močne vere. Dosta je takših. Vidite, za takše je posebno potrebna katoliška akcija. Da jih zdrami, da je zašola za dobre kristjane, ki ne bodo vere včasi pri najmenšoj težavi slekli kak obleko. Katoliška akcija jih šče vzgojiti, da spoznajo zaklade vere in jo ohranijo v vseh bojaj življenja.

Sv. hišni zakon.

Lastnosti sv. hiš. zakona.

2.

Drüga lastnost sv. hišnoga zakona je nerazločljivost, ali nerazdrüžljivost.

Po navuki sv. Cerkve je veljavno sklenjeni i po zakonskom življenji dovršeni zakon med krščenikom i krščenicov, poleg božega zakona, v kakšojšteč okolščini, brezpogojno nerazdrüžliv. To se pravi, mož i žena, če sta v veljavnoj zakonskoj zvezi, se nemreta raziti ali razločiti.

Brez dvojbe je boži načrt, namen i vola, pri vpostavitvi sv. zakona bio, ka je zakonska zveza po svojoj naturi neločliva. Jasno i očivestno merijo na to reči sv. Pisma: „da se bo

mož držao svoje žene“ i „da bodeta edno telo.“ Poleg toga govori za nerazdržljivost prvi i glavni namen sv. zakoná: rojstvo deteta. Rojstvo, vzgoja, zveličanje, cela usoda deteta je odvisna od nerazločivosti zakonske zveze. Vse to lejko doprnesé samo nerazločlivi zakon, dočim razločlivost vse to vniči več ali menje.

Ali posledice izvirnoga, poprijetoga greha se kažejo tudi tu. Človek i človeštvo je zablodilo, strasti človeške pokvarjene nature popačijo i pokvariyo bože delo. I tak najdemo v zgodovini človeštva tudi v tom tali pregreške, ločitve i razdrtje zakonske zveze. Celo postavodajalec božega odebranoga lüstva Mozeš njim je dovolio ločitev „zavolo kakše odórnosti“. (Moz. 5. 24. 1.) Ka se je razmilo pod tem izrazom, se natenci ne da določiti. Po navuki Sammarabija, je te vzrok zakonolomstvo i po Hilleliji so razni vzroki nezadovolstva nad ženov; drugi pa ináči tolmačijo Mozešove reči. Vendar pogreški, zloraba nemre potrditi krivice, nego samo resnico. To vala tudi za nerazdržljivost sv. zakona!

Kristuš Gospod to očivesno vči, povdarja i krivico zavrača. „Ali ste ne šteli, ka tisti, ki je človeka stvorio v začetki, jiva je v moža i ženo stvorio! Zato človek zapústi očo i mater i se drži svoje žene i oba bota edno telo. Ka je Bog zdrúžo človek naj ne loči!“ Mt. 19. 3—12. To je odgovor na pitanje, štero so farizeuše postavili Kristuší glede ločitve zakonske zveze: „Je li slobodno odpústiti ženo s kakšega-šteč vzroka?“ Ali je Kristuš potrdio zmoto človeštva, tudi zvoljenoga naroda? Ne! Graja jo! I povdari istino, kak je bila v začetki pri postavitvi sv. zakona!

Te odgovor je židove iznenado, tak kak šče dnesdén nede v glavo vnogomi, zakoj bi zakon bio nerazločlivi! „Zakoj

Voditelstvo lanskoga eucharističnoga kongresa v Turnišči,
na sredi prevz. g. knezoškof i ap. administrator, Dr Ivan Jožef Tomažič, ki
so predgali, mešúvali i velikansko procesijo vodili.

dovoli Mozeš ločitev potem, kda žena dobi ločitveni list?" I Gospod jasno svedoči: „Mozeš je zavolo vaše trdosrčnosti dopusto odpustiti ženo, ali v začetki je pa ne tak bilo!“ Mt. 19. Tak Gospod reši i razvozla razne težave gledoč pregreškov zakonske ločitve. I povdari njegovo neločljivost: „Ka je Bog združo, naj človek ne loči!“ — „Što zapusti svojo ženo i si drugo vzeme, prešestvuje. I če žena povrže svojega moža, i k drugomi stopi, prešestvuje!“ Mt. 10. 10. 12. -- To je edna najtežavnejša i najresnejša reč v sv. zakoni, zato se pa more vsakši premisliti prlé kak si to na rame vzeme.

Predga pri otvoritvi sirotišnice „Deteta Marijike“ v Turnišči.

„Štokoli sprejme štero zmed takše dece v mojem imeni, mene sprejme i što mene sprejme, ne sprejme mene, nego tistoga, ki me je poslaol.“ (Marko 9, 36—37.)

Jezuš je postavo na sredo med vučenike i druge svoje poslušalce edno malo siromaško dete. Gda to dete tam stoji i je vse gleda, te pravi te reči, štere ste malo pred tem čüli: „Štokoli sprejme štero zmed takše dece v mojem imeni, mene sprejme; i što mene sprejme, ne sprejme mene, nego tistoga, ki me je poslaol.“ Dete sprejeti v Jezušovom imeni pomeni, je odgojiti za Jezuša, ka njegovo bo, ka gda odraste, bo dober, goreči krščenik ž njega. A dobra krščanska vzgoja siromaške dece je pa nemogoča, če ne skrbi nišče za potrebna sredstva: hrano, obleko, za krščanskoga vzgojitela, to je za telovne i duševne potrebe deteta. Plača za to skrb je neskončna, je sam Bog: „mene sprejme“, „tistoga sprejme, ki me je poslaol“ pravi Jezuš. Neskončno dober, lepi, bogat, popolen Bog je tistoga, ki njemi odgoji dete.

Pri istoj priliki, gda to siromaško dete tam na sredini med vučeniki i poslušalci stoji, pravi Jezuš ešče nekaj. Poslušajte: „I štokoll spači šteroga teh málih, ki verjejo mené, bi njemi boše bilo, če bi njemi obesili mlunski kamen na šinjek i ga vrgli v morje“. (Marko 9, 42.) „v globočino morja“. „Jaj sveti zavolo spake!“ (Mat. 18, 7). Glejte kaštigo tistoga, ki spači dete, to je, ki dovoli, da se dete ne odgoji za Jezuša, da ne postane dober krščenik, da zajde na pot greha. Njegova kaštiga je Jezušova pretinja, Jezušov „jaj“, to je Jezušova sodba brez smilenja! Njegova kaštiga je, da ne dobi Boga, nekončno lepoga, bogatoga, dobrega, popolnoga. Strahovita je kaštiga, če ne odgojimo deteta za Boga i nedopovedljivo velika je plača, če je odgojimo za njega. Jezuš tak lübi deco, da samoga sebe gleda v njih, zato *dobi Boga*, ki dete za njega odgoji i *Boga zgübi*, ki dete za njega ne odgoji. Gledajmo to lübezen Jezušovo do dece, do siromaške dece, da bomo tüdi mi vse včinoli, naj se deca, siromaška deca za Jezuša odgoji. Bog je vsemogočen. Iz ničesa

samo z ednov rečjov je stvoro te velikanski svet, nebo i zemlo i vse, ka je na njima. Brez vse težave bi on lejko prišo v odrašenoj človečoj podobi na svet toga včio i rešo. Pa ne. On je šteo na svet priti kak malo gingavo, siromaško dete, naj pokaže svojo lübezen do siromaške dece, ka de vsako z vüpanjom moglo njemi praviti: Jezušek rado te mam, takši si kak sem jaz. „*I porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice i položila v jasli, ár zanjeva ne bilo mesta v prenočišči.*“ (Luk. II. 7, 8.) Tak pravi sv. Düh Bog po sv. Lukači evangelisti. Glejte siromaško dete Jezušeka!

Jezuš posebno lübi dečico. Prvo mantrniško korono položi deci na glavo, štera je vmrla za njega v Bethlehemi i okolic, gda ga je iskao Herodeš, ka bi ga vmoro. Od teh pravi njegova boža reč v knigi Skrivnoga razodetja: „*I popevali so novo pesem . . . I nišče se ne mogo navčiti pesmi. . . . Tej so, ki so se z ženskami ne oskrunili, so najmre deviški. Ti so, ki sprevaajajo Agnjeca, kamakoli ide. Ti so bili odküpleni zmed lüdi kak prvenci za Boga i Agnjeca i v njihovih vüstaj se ne najšla laž; nevtopeni so.*“ (Raz. 14, 3—5). Tak lübi Jezuš dečico. Kak dete pokaže svojo božo modrost, gda v 12 leti v cerkvi ostane i vči modrijane. Kak dete pokaže sveti i angelom nezaslišano čüdno reč: boga on Bog, človeka, Marijo i sv. Jožef: „*Pokoren je bio njima*“ (Luk. II. 51). Prvo čüdo, štero naj svedoči od njegovoga božanstva, včini na svatbi v Kani Galilejskoj, gda se je skleno zakon, ki njemi mora roditi deco. Prvi mrtveci, štere je obüdo na žitek, so deca: mladenček iz Naima pa Jairova deklička. Vidite, kak rad ma Jezuš dečico! Deca njemi je nad vse lüblena, zato se potopi v svojih predgaj i navukaj v svoje detinstvo i nešetokrat misli na Očo i guči od nebeskoga Oče svojega kak dete: „*Vse mi je dao moj oča!*“ (Mat. 11, 27). „*Pravo je: Abba Oča, tebi je vse mogoče.*“ (Marko 14, 36). „*Slavim te Oča, Gospod nebes i zemle . . . Ja, Oča, ar ti je tak bilo drago!*“ (Luk. 10, 21—22). „*Oča, ščem naj bodo tüdi ti, štere si mi dao, z menov tam, kje sem jaz*“ (Jan. 17, 24.)

I gda je včio svet na najlepšo molitev, je na dečico mislo najobprvim. Vido je to dečico od začetka do konca sveta, kak milo prosi svojega ajteka za žaloš krüha, zato nas je včio moliti: „*Oča naš, ki si vu nebesaaj, sveti se ime tvoje, . . . krüha našega vsakdenešnjega daj nam ga dnes!*“

Otrüjen je bio, gda ga je dečica nekaj prosila: „*Mama, k Jezuši bi rad šo, bi rada šla.*“ Tak je dečica prosila. Jezuš je to čüo. Vučeniki so branili, počitek so želeli svojemi Vučiteli. A on je zavrle i prošnjo dečice v najvejšoj otrüjenosti poslühne pa spregovori: „*Püstite male i ne branite njim k meni priti, ar takših je nebesko kralestvo*“ (Mat. 19, 14). Oh! Jezuš nedužne dečice prošnje rad poslühne, ar jo jako, jako lübi. Viher je bio na morji, ladja se je potaplala, vsi potniki so bili

v smrtnoj nevarnosti. V skrajnoj sili zgrabi kapitan ladje edno malo dete, štero je bilo na ladji, je vzeme v roke, je drži proti nebi i goreče moli: Dober Jezuš, če se nas zavolo nas grešnikov ne moreš smilüvati, smilüj se nas zavolo toga nedužnoga deteta i reši nas potopa. — Pa Jezuš je pokazao svojo lübezen do dece, viher je vtižno i potniki so se rešili. Na podlagi Jezušove prevelike lübezni do dece je nastala eta lübka pripovedka. Angelci so igrali v nebi i prelepe pesmi spevali. Naenkrat je pretrga dober Bog: Henjajte, na zemli lepše spevlejo. Začüdeno se pitajo angelje, ka za pesmi bi to moglo biti! I neskončno Sveti njim odgovori: Nedužno dete moli na zemli: Oča naš, ki si vu nebesaj! To je najlepša pesem sveta.

Pa ešče dale je šo Jezuš v svojoj lübezni do dece. Deco je postavö za pot, po šteroj jedino se zveličamo: „*Zaistino vam povem: če se ne spreobrnete i ne postanete kak deca, ne pridete v nebesko kraljestvo*“ (Mat. 18, 3.)

Se čüdivate zato, če je na križi njegova zadnja reč bila „mati“, „Oča“, reč deteta, reč lübitela dečinskih düš! Ne čüdivajte se, nego nasledüjte! Lübite, lübito po Jezušovom zgledi dečico, da vsa njegova postanejo.

Pred tremi leti na Malo mešo smo obhajali v Črensovcih prvi dečinski den za Slov. krajino. Trijezero dece se je zbralo te pri deteti Marijiki i obečalo, ka šče po njenom zgledi prav iz celoga srca lübiti Boga. Vsi smo najpre spoznali, dühovniki, stariše, naprejpоставljeni, da smo mladino zgübili. Zato, naj jo nazaj dobimo, smo se na dvoje odločili pri tom prvom dečinskem dnevi; 1) da vödamo en list za našo mladino i 2) da postavimo edno hišo za našo siromaško deco, da se v njej odgoji za pravo krščansko življenje. Tak je nastao naš mladinski list „Marijikin Ograček“ i tak smo z dohodki prvoga dečinskoga dneva i drügimi dari odprli i blagoslovili dnes prvo sirotišnico v Slov. krajini, sirotišnico „Deteta Marijike“ v Törnišči.

Jaz se iz celoga srca zahvalim prevz. g. knezoškofi, našemi apoštolskomi administratori, ka so z velikim veseljom dovolili sirotišnico, č. sestram, ka so za boži lon prevzele njeno vodstvo, vnoga trüda i težav za siromaštvom vred; g. Greif Ivani, oskrbniki fare, ki so pripomogli k tomi lepomi deli; vsoj dühovščini, bogoslovcom i vsem vam, dragi verniki i dobrotniki, ki ste prišli k blagoslovitvi i ki ste s svojimi dari podprli hišo Jezušovih sirot.

Jaz častitam upravnoj občini Turnišče, ka se v njej odprla prva sirotišnica za Slov. krajino. — Čestitam Törnišči, Renkovcam, Lipi, Gomilicam, Brezovici i Nedelici, da so tak srečne te občine, ka smejo samoga Jezüša sprejeti za plačilo, ar do v sirotišnici Deteta Marijike sprejemale i odgajale siromaško deco za Boga. Veselte se vi i vse dobre düše! Mali je naš dar, ki ga letno poklonimo sirotišnici, par litrov zrnja i kakši dinarček, pa zato kak neizmerna plača nas čaka. Da boža mera

je načiša, kak naša. Mi tak merimo, kā štrihamo doli z korčiča i toga ne steplemo, ka ne bi več v njega šlo. Bog pa ravno naopak dela. Jezuš pravi: „*Dajte i se vam bo dalo dobro, potlačeno, strošeno i na vreh mero vam bodo dali v naroče.*“ (Luk. 6, 38). Amen.

Življenje bl. Device Marije, Matere Bože, naše krallice.

Prva kniga.

8. Sveta Ana spuni Mojzešov zakon. — Marijino detinstvo.

Marijino rojstvo je bilo tak čisto, ka je Ana ne potrebovala očiščenja. Plačala je itak dug čistosti pred ljudmi, ar je pred njimi valala kak nečista mati. Po dnevi očiščenja je odnesla svojo malo Marijo v hram i prinesla svojo žrtev svetovni duhovniki Šimeoni. On je dozda ne poznal čast presvete Device, ali na njeni pogled je bio globoko genjeni, ka njemi je dokazovalo, ka je Bog odredil to dete za velke cile. S skuzami je prosila sv. Ana Šimeona, naj moli za njo i njeno hčer, ka Bog oprosti, če je kakša krivda na njima. Simeon je začulo pri tej rečaji v svojem srci nepopisno radost. On si je ne znal razlagati v sebi genjenosti i je pitao sam sebe: So li te žene mogoče v rodi z bodočim Mešijašom? Misleči na to, njim je skazao veliko naklonjenost. Ana je obnovila svoj stari sklep, da bo Marijo v hrami darovala Bogi, kak pride dete v primernejšo starost.

Marija, slaba v teli, se je ne mogla nikak pokloniti, nadomestila je v notrašnjosti zvušnejše dejanje i je hvalila v srci svojega Gospoda i se sama posvetila njegovoj službi. Ana se je povrnola domo s svojim detetom pokreplena i razsvetlena.

Stari hüdoben duh je tudi pri tom čini poleg bio. Gđa je vido, ka mati i hči z drugimi grešnimi ženami žrtvujeta v hrami, se je ne prestrašo, ar je mislo, da se ne razlikujeta od druge cloveče dece.

Za Marijo so skrbeli kak za drugo deco. Hrano je mela skoro isto. Spala je malo, a je ne bila čemerna i dečinska, niti jokala je ne kak druga deca, samo kda kda zavolo greha sveta. Obraza je bila veseloga, resnoga i dostojanstvenoga. Kda so jo božali i kušovali zvünski, je ostala resna. Ana jo je negovala z brigov i ljubavjov. Joakim je skazüvao deteti posebno naklonjenost, čeravno njemi je bilo zakrito, ka je Bog odločo ž njim. Marija je nežno ljubila svojega očo i božega ljubitelja i je rada püstila, ka jo je kušüvao, čeravno se je Joakim zavolo poštüvanja do nje obvladao. V vsem je bila mala nebeska kralica predraga, popuna i lepa. Čiravno je podvržena vsem zakonom narave, so mele vse milosti pristop do nje. I gđa je spala, se je vežbala v notrašnjih delih ljubavi. Če je že drugim svetnikom

bilo dano, ka v časi naravnoga sna vživlejo Bože skrivnosti, ka poslušajo guče i majo prikazni, te je sen gotovo ne mogeo pretrgati združenja blažene Matere Bože z Vsemogočim. No, ona je spala, vživala hrano i pila samo teliko, keliko je bilo potrebno, ka se vzdrži pri življenji. Če je ne dobila hrane v odrejenom časi, je čakala potrpežljivo, ne je jokala ali iskala hrano tak, kak delajo to navadno druga deca.

Povijanje v plenice se njoj je vidilo, tomi se je ravno radūvala, ar je premišlavalala, kak se bo mogla vtelovlena Reč vezati i v najgrozovitejših mukah vmreti. Gda se je moglo dete na svojem ležišči slobodno gibati, je ležalo v položaji križa, držeč roke od sebe. Znala je, ka bo ednok njeni Lüblenec na križi vmro, a zakrito njoj je bilo, ka de Križani njeni edini Sin.

Krvaveči Križ.

Lani, meseca augusta i septembra je te križ zlejani večkrat pravo človečo krv znojio v zavetišči svete Klare v mesti Asti poleg Turina v Italiji. Lani smo obhajali 1900 letnico Jezušove križne smrti; nevernomi sveti je z tem čüdežnim krvavenjom, štero je potrdila znanost i cerkvena oblast, dao opomin, naj ne skruni s svojimi grehi njegove neskončne lübezni, nego se pokori za svoje grehe.

Krščanski navuk i življenje.

Prava sreča je v Bogi.

„Nemirno i nesrečno je naše srcé, dokeč ne počiva v tebi, o Bog.“ Te reči je zapisao sv. Avguštín i nam s tem svedoči, ka je prava sreča edino v Bogi, tak časovna kakti večna.

Zadnjič smo zapisali, ka nas svet i vse, ka je na etom sveti, ne more osrečiti, ár je to povečini vse telovno i minljivo. Sv. Tomaž pa piše: Spomni se na pregovor: „ka se ne zado-voli oko s pogledom, niti vüho z poslušanjem.“ Predg. 1. 8. Prava sreča je samo v duši i v dühovnom življenji; to pa nam da samo sv. vera.

Naš razum iče i žele resnico. „Lübite resnico i resnica Vas bo oslobodila.“ Najvekša sreča za našo pamet i spozna-vanje je spoznanje resnice. I to nam v najpopolnejšoj meri da sv. vera. „Zato sem prišeo na ete svet, ka svedočim o resnici“, pravi Gospod. I v drugom mestí naravnost vöpove: „Jaz sem Pot, Pravica i Življenje.“ Vso i najpopolnejšo resnico nam nüdi sv. vera i ž njov tüdi pravo srečo.

Naša vola teži, v kelko je ešče dobra i ne na hüdo nag-njeno, za dobrim: Dobro šče, dobro išče i dela. Vse dobrote, pravice nas pa vči samo vera. Ona je, ki nas odvräa od hü-doga i nas vči na dobro.

Fundament za pravo srečo je mir, brez mira nega sreče, ne zadovolstva. Pravi mir je pa samo v Bogi, spravi nam ga pa edino vera. Vera nam je dala mir z Bogom, posvečüjüčo milost, lübezen, prijateljstvo z Bogom i s tem pravi mir. Vera nam da mir vesti; vera nas vči v miri, lübavi živeti z vsakim človekom.

Celo sv. vera nas osreči v trpljenji, v krivicaj, v pregan-janji. Ona nam pove zakoj je trpljenje na sveti; kakši hasek mamó iz trpljenja za te i ov svet. Vera edina je mogoča člo-veka osrečiti tüdi v križi. Sv. Terezija je pogosto molila: „Tr-peti ali vmreti; ne vmreti nego trpeti.“ Zato, ár je mela vero...

Če nas sv. vera vodi k blaženosti, k sreči i k zadovolstvi že na etom sveti, ešče bole je edina voditeljica k večnoj sreči. Vera je edina pot v večno zveličanje. „Što bo vervao i bo krščen, bo zveličan...“ Vera nam kaže pot v večno domovino, ona nam svetí prek oblakov v večnost, ona da bože življenje milosti našoj düši.

Iz toga mi lejko spoznamo, kakša velka dobrotница je za človeka kršč. kat. vera; kak je moremo poštüvati i lübiti. Po-štüjemo i lübito pa jo te, če po njoj živemo. I k vremenitoj sreči, kak i k večnoj blaženosti nas bo pripelala samo te, če bomo po njoj — po njenih večnih resnicah i pravicah tüdi živeli!

Sveto Pismo.

Izaiašovo proroküvanje.

IV. poglavje.

1. *I šedem žen bo tisti čas ednoga moža zgrabilo, rekoč; Svoj krüh bomo jele, i v svoja oblačila se bomo oblačile, samo po tvojem imeni naj se imenüjemo, odvzemi nam sramoto.*

2. *Tisti den bo Gospodova mladika veličastna i slavna i sad zemle močno hvaljen i na radost tistim, ki bodo rešeni v Izraeli.*

3. *I zgodilo se bode. Vsaki, ki bo ostao v Sioni, i bo ostao v Jeružalemi, bo sveti imenüvan, vsaki, ki je k življenji zapisan v Jeružalemi.*

4. *Gda bo Gospod zep rao nesnago z sionskih hčer i krvavi dug Jeružalema iz njegove srdine oprao s sodnim dühom i gorečim dühom;*

5. *te bo vstvor o Gospod nad vsem krajom gore Siona i gde ga zazavajo, oblak po dnevi i dim i svetlost plamenčega ognja po noči; ar nad vsem veličastnim bode varstvo.*

6. *I šator bo za senčico po dnevi pred vročinov, i v zavetje in o v skrivališče pred vihérom i dežom.*

R a z l a g a.

Bog pokaštiga grešni svet, telko možkov spadne v boji, da se za ednoga sedem žen bo držalo, da bi dobile odvetek po njem, sramota je bila najmre pri židovaj, če što ne meo odvetka. A po kaštigaj pride Mešijaš, „sad zemle“, njegov düh, sv. Düh bo grehe oprao z düš, Bog bo te varvao i kak je goreči steber vodo židove v püstini, tak njim bo zdaj senca i zavetje. — Tarnaki je to.

Pisma.

Dragi dühovni oča!

Že dugo ne sam se og laso. Mogoče ste mislili, da sam se že navolo vaših návukov i si naj kaj drügo vzemem v roke, kak vaše pismo. Dragi Mariofil, betežen sem bio. Pri nočnom obiski betežnika sem se prehlado, več tjednov ležao, dobo sam najmre plüčnico. Zdaj okrevam. Rad bi delao, pa ne morem. Hitro opešam že pri samom breviri, sv. mešo z najvejšov teškočov slüžim, da jo komaj prestanem i pa tüdi ne vsaki den. Skoz okno gledam doli i se skuzim, gda vidim düše, štere sem vodo po svetoi spovedi pa jih zdaj ne morem. Ednok me je obiskao en dečko, ki je vsaki tjezen hodo k meni k spovedi, poklekno pri mojoj posteli pa me jočić proso, naj ga spovem, ar njemi düša peša. Včino sem. Gda se njemi odvezo davao iz

betežne postele, sem se tak nekaj presrečnega čuto. Sem práv to napravo?! Moje okno ravno na svetišče, na tabernakel gleda. Okno je večkrat odprto i naravnost gledam v tabernakl i v večni posvet pred njim. V enoj tihoj letnoj noči je okno tudi ostalo odpreto i traki večnoga posveta so sijali ravno na mojo glavo v posteli. Vzeo sem to za Jezušov pozdrav. Stano sem, naraji poklekno i pozdravo: Srce Jezušovo, posveti srca duhovnikov! Nato sem se pa razjokao i potožo Jezuš: Tak rad bi delao, pa nemam zdravja, ki je pa majo, ti ne rešavajo duš. Dušnavest me peče, ka sem tak molo. Dragi oča, Mariofil, vužite mi posvet z vašim pismom, kak se naj držim v betegüvanji, ka ne zablodim z prave poti.

Vaš Theofil.

Misijoni.

Katoličanstvo na Madagaskari. L. 1895 so prišli prvi francoski misijonari na Madagaskar. Lüstvo toga velkoga otoka je bilo v toj dobi ali protestantovsko ali pogansko, ar prle, kak je prišeo pod Francosko, je bio pod oblastjov Angleške, štera je pomagala protestantizem. Francoska med tem kak „slobodna država“ je ne ravno pomagala katoličanstvi. Pa je le najšla Gospodova reč odmev v domačinih. Od leta do leta je bilo več vernikov. Kongregacija v Rimi je bila že v skrbeh, ar je komaj zmagala z duhovniki toliko; število misijonarov je potrebuval Madagaskar. Na konci lanskoga leta t. j. po 38 letih misijonskoga dela katoličance na Madagaskari vodi 6 püšpekov, 203 misijonarov, 183 bratov, 363 redovnic.

China: komunistički banditi. 300 komunističnih banditov je vdrlo na zemlišče apostolskoga vikariata Fačeng-ho i zgrabilo domačega misijonara pa odneslo sv. posodo i obleko iz misijonske postaje. Španski frančiškani, šteri so bili zarobljeni po komunističnih banditaj, so pobegnoli i se vrnoli na svoja mesta.

Montreal—Kanada. *Misijonari za Mandžurijo.* V Montreali je mlada organizacija misijonarov, štera je poslala v Mandžurijo nove misijonare s petimi sestrami. To je deseto poslanstvo iz te organizacije, štera šte gnes v inozemstvu 38 članov. Novi misijonari bodo delali v Seping kai. — Trije misijonari te organizacije so toga leta vmrli mučeniške smrti.

Belgijski Kongo: Prvi domači duhovnik v Kasaiji. O. Karlo Buya je prvi domači duhovnik v Kasaiji. Svojo prvo sv. mešo je darüvao v svojem rodnom mestu Merode Salvador, pod milim nebom i v navzočnosti prek 20 jezero lüdi. — *Državne i katoličanske šole.* Zadnja šolska statistika kaže, ka je v toj deželi bilo 11 državnih šol z 5649 šolari i 4000 misijonarskih katoličanskih šol, štere obiskava okoli 200 jezero vučencov. Ka se tiče izdatkov za državne i kat. šole, se je pokazalo, ka je n. pr. v l. 1931. za državne šole z 5000 vučenci izdala država iz proračuna 12 milj. frankov. V istom časi je dala na pomoč kat. šolam, štere obiskava 200 jezero vučencov, samo 10 milijonov i 200 jezero frankov.

Cerkveni glasi.

Posvetitev prve sirotišnice za Slov. krajino v Turnišči.

Vršila se je 14 oktobra. Slovesno sv. mešo z dvorbov so služili g. Greif Ivan, oskrbnik domače fare, posvetitev i predgo so pa opravili vrednik našega lista. Poleg imenüvaniva gospoda so navzoči bili še sledeči gospodje pri sv. meši: Vrbanjšek Ivan, katehet i Bakan Štefan, kaplan z Lendave, Godina Ignac domači kaplan, Haoko Jožef, bogojanski plebanoš i trije g. bogoslovci, Kolenc Ivan, Zelko Ivan i Škafar Ivan. Sledkar so prišli tudi g. Berden Jožef, letošnji novomešnik, hotiški kaplan. Častite šolske sestre so duhovščino, župana Litrop Štefana i svoje dobrotnike pogostile. Pri toj priliki se je z lepov pesmicov zahvalila dobrotnikom sirota Vuk Marija. G. Greif Ivan so pa pozdravili pri toj priliki vrednika našega lista ob 60 letnici kak i šolarček Skledar Franc z pesmicov. Častita mati šolskih sester Romana Toplak so se z veselim srcem vdeležile posvetitve sirotišnice "Deteta Marijike", ar njim je tri jezerna vnožina naroda, ki je z zbranov pobožnostjov bila navzoča pri božoj službi porok, ka de siromaška deca v sirotišnici vsikdar mela dobrotnike. Žižkovska i lendavska hiša šolskih sester je bila tudi zastopana pri posvetitvi. Vüpamo se, ka Detece Marijika, šteromi je hiša posvečena, te ne bo zapüstilo nikdar.

Velke svečanosti v Buenos Airesi ob priliki euharističnoga kongresa. V Buenos Airesi, v glavnem mestu južno ameriške države, Argentine, se je vršo veličasten mednarodni evharistični kongres. Te kongres so obiskali romarje iz 36 različnih držav. Sprejem odposlanca sv. Oče je bio veličasten. Sam predsednik republike jih je pozdravo i na državnih kočijaj odpelao paponoga odposlanca. Glavna svečanost se je začnola 10 oktobra v parki Palermo. Tü je bio postavljeni velki oltar z velkim križom i umetniškimi podobami, štere je Argentina darüvala Krali v Olt. Svestvi. Pri svečanosti je sodelüvao predsednik republike i ostali člani vlade, ki so se vsi prečistili. 650 jezero vernih moškov je burno pozdravilo odposlanca sv. Oče, gda je prišeo v park. Bilo je tü 4 kardinalov i 180 püšpekov. Tü je nadpüšpek v Buenos Airesi odslüžo pontifikalno sv. mešo, a prelat Kass je prešteo dekret, v šterom je imenüvani kardinal Pacelli za zastopnika sv. Oče na kongresi. Po tom je meo kardinal Pacelli govor, povdarjajoč miseo mira, šteri je posebno väžen za Južno Ameriko. Najbole genlivi prizor je bio, gda je 107 jezero dece prijelo sveto prečiščavanje. Zbralo se je milijon vernikov, šteri so manifestirali vero v presveto Olt. Svestvo i vdanost sv. Oči.

Meksika. Nesrečna država je pregnala vse püšpeke i duhovnike, ka bi ležej silila deco v brezverske šole.

N. N. Gančani, v zahvalo sv. Antoni 10, Geder Marija, Gančani, 2, Erjavec Martin, Bratonci, 50, Tomac Joško, Sr. Bistrica, 5, Gerič Matjaš, G. Bistrica, 10. **Dari v naravi so sledeči:** Plej Kata, Kolenko Ivana dekla Plej Magda, Hanc Roza, Cigan Verona i Nerad Štefan iz Črenovec, so v Črenovcih nabrali: prosa 80 kg, pšenice 5 kg, graha 4 kg, hajdine 15 kg, žita 40 kg, kukarice 2 metra z vlatovjom, krumplov 6 metrov i tri glave zelja. Foringo sta dala brezplačno Cigan Jožef i Nerad Ivan. Stanko Ivan i Fratar Števan sta v Žižkih nabrala krumplov 1 meter, prosa 120 kg, hajdine 30 kg, kukarice 30 kg. Horvat Martin i Ŭtroša Jožef sta nabrala na Sr. Bistrici: krumplov 3 metre, kukarice z vlatovjom 2 metra 50 kg. Foringo je dao brezplačno Horvat Martin. — Oča sirot povrni vsem obilno.

Na podporo Marijinoga lista so darivali v Din: Krampač Aga iz Bednjaja v Franciji 10, Horvat Alojz i žena iz Kruplivnika v Franciji 7-50, Gabor Orša, Odranci 5, Zelko Ivan iz Črenovec v Franciji 26, Kolenko Ivan, Črenovci, 4-50, Lebar Franc, Lutverci, 2, Gabor Veronika iz Trnja v Franciji 5. — Dobra mati Marija, povrni vsem v obilnosti. — Vrednik.

Na znanje od kalendarov.

Cenjenim naročnikom naznanjamo, da smo kalendarje dali v tisk i do do konca novembra gotovi. Kalendarje bomo začeli včas, kak se dogotovijo, razpošilati. So tiskani na tom finom papiri, kak Marijin List i majo bogato vsebino z lepimi slikami.

Kalendarje dobijo brezplačno:

Samo tisti, ki so popolnoma poravnali naročnino za M. List i M. Ograček, če so na zadnjega tudi naročeni. Niednomi širiteli ne pošlemo tečas kalendarov, dokeč prle ne poravna cele letošnje naročnine. Cena Marijinoga Lista je 12 Din. na skupni naslov, 15 Din. pa na posameznoga. Ki je to naročnino v popolnosti plačao, dobi brezplačno i poštnine prosto kalendar Srca Jezušovoga, če bo naročnik Marijinoga Lista prišestno leto 1935. Kalendarje se najpre davajo k listom tistoga leta, za štero se glasijo. Zato ga samo naročniki Marijinoga lista za l. 1935 lejko dobijo. Če što odstopi za l. 1935, ne more dobiti brezplačno kalendarja, ar je letos že dobo ednoga. Greh bi bio želeti za 12 Din. 12 M. listov i dva kalendarja, ar bi to bila vkanlivost.

Kalendarje dobijo za polovično ceno:

1. Novi naročniki Marijinoga Lista, gda list plačajo v celoti. Za kalendar plačajo v Črenovcih, v Soboti, Križova 4 i v Lendavi v tiskarni 3 Din., indri pa 4 Din. zavolo poptnine i pakivanja. Morajo se pa izkazati s potrdilom uprave Mar. Lista, da so celoletno naročnino plačali.

2. Naročniki Novin v državi, če so plačali celoletno naročnino. Kalendar se po pošti samo te pošle, če se 4 Din. prle po čeki notriposlejo. Vsaki zato naj prosi ček, ki šče meti za polovično ceno kalendar, da po njem naprej plača kalendar po 4 Din. V Lendavi v tiskarni, v Črensovcih i v Soboti Križove 4 dobijo naročniki Novin kalendare po 3 Din. Morajo se pa prle izkazati s potrdilom uprave Novin, da so celoletno naročnino plačali.

Kalendar v inozemstvi.

Kalendare prek mej države dobijo brezplačno i pošt-nine prosti vsi naročniki Marijinoga Lista i Ogračeka, če so plačali za njeva 40 Din. naročnine.

Naročniki samo Novin dobijo kalendar za 10 Din. i njim ga pošle sama tiskarna. Lejko njim ga pa kupijo tudi njihovi domači i njim ga pošlejo. Kalendarje se samo te pošlejo v inozemstvo, če so naprej plačani. Zato pišite vsi iz tujine Vašim domačim, naj Vam kupijo i pošlejo kalendar.

Cena kalendara

je v Lendavi v tiskarni, v Soboti Križova 4, i v Črensovcih na upravi 6 Din. Indri vsepovsedi pa 1 Din več zavolo poštne, to je 7 Dinarov. Dobite ga za 7 Din. tudi v Prekmurskoj tiskarni v Soboti.

Vredništvo i uprava
Marijinoga Lista v Črensovcih.

Tolažbe pokojnim naročnikom.

Za pokojne naročnike, širitele i dopisnike Marijinoga Lista i M. Ogračeka kak i za vse vaše pokojne, ki ste zdaj naročeni na Mar. List, ali M. Ograček, ali na oba, opravimo te mesec november vsaki teden edno sveto mešo. Naj jih reši dobra Mati Marija iz očiščilišča i v neskončnoj nebeskoj diki zavarje na svojem maternom krili.

Vrednik.